

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLAYTON, ALICE

Bocănilă / Alice Clayton ; trad. din lb. engleză de Adriana Ciorbaru. -
Pitești : Paralela 45, 2019
ISBN 978-973-47-3026-1
I. Ciorbaru, Adriana (trad.)
821.111

Wallbanger
Alice Clayton

Copyright © 2013 by Alice Clayton
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Copyright © Editura Paralela 45, 2019
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

Foto copertă: www.shutterstock.com

Alice CLAYTON

Bocănilă

Traducerea din limba engleză de
Adriana Ciorbaru

Editura Paralela 45

Capitolul 1

— O, Doamne.

Boc.

— O, Doamne.

Boc, boc.

Ce mama dracului...

M-am trezit buimacă, neștiind unde mă aflu. Cutii pe podea. Tablouri proptite de perete.

Noul meu dormitor, din noul meu apartament, mi-am amintit, punându-mi amândouă mâinile pe cearșaf și bucurându-mă de densitatea luxoasă a țesăturii. Chiar și pe jumătate adormită, tot eram conștientă de numărul de fibre pe centimetru.

— Mmmm... Da, iubitule. Acolo. Da, aşa... Nu te opri, nu te opri!
Vai de capul meu...

M-am ridicat în capul oaselor și m-am întors să mă uit la peretele din spate. Am început să pricep ce anume mă trezise. Mâinile netezau încă, absent, pilotă, atrăgându-i atenția lui Clive, motanul meu minune. Și-a împins capul în palma mea, cerând să fie alintat. L-am mângâiat și m-am uitat în jur. Încercam să mă orientez în noul spațiu.

Mă mutasem mai devreme în acea zi. Era un apartament splendid: camere spațioase, podele de lemn, arcade între încăperi, ba chiar și un șemineu! Habar n-aveam cum se face focul, dar asta era mai puțin important. De-abia așteptam să pun lucrușoare pe polița căminului. Ca

designer de interior, aveam obiceiul de a aranja în minte orice loc, fie că-mi aparținea sau nu. Uneori îmi aduceam prietenele la nebunie cu mania mea de a le muta întruna obiectele din casă.

Mutarea îmi luase câteva zile și, după o baie bună în cada incredibil de adâncă, cu picioare, m-am întins în pat și ascultam sunetele nocturne ale noii locuințe: circulația lejeră de afară, niște muzică relaxantă și țăcănitul reconfortant produs de gheruțele lui Clive, pus pe explorare.

La 2.37 mă holbam prostește la tavan, încercând să-mi dau seama de ce m-am trezit, când tăblia patului s-a mișcat – sau, mai degrabă, s-a lovit de perete.

Ei, nici chiar aşa!

Apoi am auzit foarte clar:

— O, Simon, ce bine e! Mmm...

Măi să fie.

Clipind din ochi, m-am dezmeticit, oarecum fascinată de ceea ce, fără doar și poate, se petreceea alături. M-am uitat la Clive, el s-a uitat la mine, și, dacă nu aș fi fost atât de obosită, aș fi putut să pun pariu că mi-a făcut cu ochiul. *Cineva are noroc în noaptea asta.*

Pe mine mă cam ocolise de ceva vreme. De multă vreme, de fapt. O aventură neinspirată de o noapte cu sex prost, la viteză de mitralieră, mă văduvise de orgasm. Era în vacanță de șase luni deja. Șase luni lungi.

Încercam cu atâtă disperare să îmi revin, că începea să mi se instaleze sindromul de tunel carpian. Dar O era, pare-se, dus pentru eternitate. Si nu mă refer la Oprah.

Mi-am alungat gândul de la O-ul meu pierdut și m-am cuibărit pe o parte. Se făcuse liniște și, cu Clive torcând mulțumit lângă mine, eram cât pe ce să adorm la loc, când s-a dezlănțuit iadul.

— Da! Da! O, Doamne... O, Doamne!

O fotografie înrămată pe care o sprijinisem de poliță de deasupra capului a căzut și m-a pocnit drept în cap. Ca să mă învăț minte să locuiesc în San Francisco și să nu mă asigur că totul este bine montat. *Că veni vorba de montă...*

Frecându-mi capul și înjurând de cred că l-am făcut pe Clive să roșească – dacă pisicile ar roși –, m-am uitat iar la peretele din spatele meu. Tăblia patului se lovea literalmente de el în ritmul distracției de dincolo.

— Mmm... da, iubire, da, da, da! a strigat gura-spartă... și a încheiat cu un oftat satisfăcut.

Apoi am auzit, și jur că e adevărat, un plesnet de palmă. N-ai cum să te înșeli când auzi o pălmuială bună, iar cineva de alături tocmai o primea.

— O, Doamne, Simon! Da. Am fost o fată rea. Da, da!

Nu pot să cred... Alte plesnete și apoi sunetul inconfundabil al unei voci masculine, gemând și oftând.

M-am sculat, am mutat patul cu câțiva centimetri mai departe de perete și m-am băgat furioasă înapoi sub plapumă.

Am adormit până la urmă, după ce mi-am jurat că o să bat și eu în perete dacă mai aud o șoaptă. Sau un geamăt. Sau o plesnitură.

Bine ai venit în cartier, Caroline.

Capitolul 2

În dimineața următoare am luat primul mic dejun oficial în noua locuință: o ceașcă de cafea și o gogoasă rămasă de la petrecerea de casă nouă de ieri.

Nu eram în formă maximă pentru maratonul despachetării. Am înjurat în gând năbădăile nocturne ale vecinilor. Fata a fost ciocănătită; a fost pălmuită; a juisat; a dormit. Simon, la fel. Am presupus că-l cheamă Simon, odată ce aşa îi tot spunea fata căreia îi plăcea să fie plesnită. Și, zău aşa, dacă e să inventezi un nume, sunt altele mai sexy decât Simon pe care să le strigi în extaz.

În extaz... *Doamne, ce dor îmi este de extaz!*

— Tot nimic, O? am oftat, privind în jos.

Prin a patra lună fără O, începusem să vorbesc cu el ca și cum ar fi fost o entitate propriu-zisă. Părea destul de real când mă dădea peste cap pe vremuri, dar, din păcate, O mă părăsise și nu eram sigură că l-aș mai fi recunoscut. *Este o zi foarte tristă atunci când o fată nu-și mai cunoaște propriul orgasm*, m-am gândit, privind nostalgică, pe fereastră, linia orizontului.

M-am ridicat și am lipăit până la chiuvetă. Mi-am clătit cana de cafea, am pus-o pe suport la uscat, mi-am strâns părul blond-deschis într-o coadă lejeră și am examinat haosul din jur. Oricât de bine plănuisem, oricât de atent etichetasem toate cutiile, oricât de multe ori îi spuseseam idiotului care s-a ocupat de mutare că dacă scrie BUCĂTĂRIE

nu are ce căuta în BAIE, tot era un dezastru. Din fericire, avusesem flerul de a-mi pune deoparte de cu seară cana preferată de cafea.

— Ce zici, Clive? Ne apucăm de-aici sau din living?

Clive stătea încolăcit pe unul dintre pervazurile late. Trebuie să recunosc că, în căutarea unei locuințe noi, am fost mereu atentă la pervazuri. Lui Clive îi plăcea să privească lumea și îmi era drag să-l văd așteptându-mă la geam când mă întorceam acasă.

În momentul acela se uita la mine și părea să-mi facă semn către camera de zi.

— Bine, camera de zi să fie, am spus.

Mi-am dat seama că vorbisem de numai trei ori de când mă trezisem de dimineață, și fiecare cuvânt fusese adresat unei pisicuțe. Hm...

Peste vreo douăzeci de minute, Clive fila un porumbel și eu îmi sortam DVD-urile, când am auzit voci pe palier. Vecinii zgomotoși! Am dat fuga la ușă, împiedicându-mă de o cutie, și mi-am lipit un ochi de vizor – dar tot ce am reușit să văd a fost ușa de vizavi. *Perversă mai sunt, zău aşa*. Dar n-am făcut nicio tentativă de a mă desprinde de ușă.

Nu vedeam prea clar, dar le auzeam conversația: vocea bărbatului, joasă și liniștită, urmată de oftatul inconfundabil al însoțitoarei lui.

— Mmm, Simon, noaptea trecută a fost fantastică.

— Credeam că și dimineață a fost fantastică, a subliniat el, planându-i ceea ce suna a fi un sărut focos.

Așa deci. Probabil că au fost în altă cameră de dimineață. Nu mai auzisem nimic. Mi-am lipit iar ochiul de vizor. *Perversă nenorocită*.

— Da, a fost. Mă suni curând? a întrebat ea, întinzându-se pentru un alt sărut.

— Sigur că da. Te sun când mă întorc în oraș, a promis el, și i-a făcut vânt cu o palmă la fund.

Fata părea mai curând scundă. *Pa, pa, Pălmuță!* Nu aveam unghiul bun ca să-l văd pe Simon, și a închis ușa până să-mi pot face vreo idee despre cum arată. Interesant. *Deci tipa asta nu stă cu el.*

Nu auzisem niciun „te iubesc“ la plecare, dar păreau să se simtă în largul lor împreună. Mi-am mușcat o șuviță de păr, absentă. Sigur că se simt în largul lor împreună, cu pălmuiala aia și tot.

Alungându-mi din minte gândurile la Simon, m-am întors la DVD-uri. *Simon Plesnitorul. Iată un nume grozav pentru o trupă...* Am trecut la litera H.

O oră mai târziu, tocmai aşezam *Willy Wonka și fabrica de ciocolată* după *Vrăjitorul din Oz*, când am auzit o bătaie în ușă. M-am dus să deschid – era o încăierare pe palier. Mi-am înăbușit un rânjet.

— Ai grija să n-o scapi, toanto! se răstea una.

— Ia nu mai face pe șefa cu mine! s-a zborșit alta.

Dându-mi ochii peste cap, am deschis ușa și am dat de cele mai bune prietene ale mele, Sophia și Mimi, cu o cutie mare în brațe.

— Nu vă certați, doamnelor. Ce bine vă stă, am râs ridicând o sprânceană.

— Ha-ha! Amuzant, a remarcat Mimi, opintindu-se să intre.

— Ce naiba aveți aici? Nu pot să cred că ati cărat-o singure patru etaje!

Fetele mele nu prestau muncă fizică dacă puteau să o paseze altcuiva.

— Crede-mă, am stat afară în taxi, doar-doar o trece careva, dar n-am avut noroc. Așa că, până la urmă, am cărat-o noi. Să-ți stăpânești sănătoasă casa! a spus Sophia.

Au pus cutia jos și Sophia s-a prăvălit în fotoliul de lângă șemineu.

— Mda, nu te mai mută întruna. Ne-am săturat să-ți tot luăm cadrouri, a râs Mimi, întinzându-se pe canapea și acoperindu-și dramatic fața cu brațele.

Am împins cutia cu vârful piciorului și le-am întrebat:

— Deci, ce-i aici? Și n-am zis niciodată că trebuie să-mi luați ceva.

De storcătorul ăla Jack LaLanne de anul trecut n-aveam nevoie, zău.

— Nu fi nerecunoscătoare. Mai bine deschide-o, mi-a ordonat Sophia, arătând spre cutie cu degetul mijlociu, pe care l-a ridicat apoi vertical și l-a etalat în direcția mea.

Am oftat și m-am aşezat pe duşumea în fața cutiei. Știam că obiectul e de la Williams-Sonoma, deoarece îl trăda ananasul micuț fixat pe panglică. Cutia era grea, orice ar fi avut în ea.

— Ei, ce-ați pus voi două la cale? am întrebat, prințând o ocheadă aruncată de Mimi Sophiei.

Am tras panglica, am deschis cutia și am fost încântată de ceea ce am găsit înăuntru.

— Măi, oameni, e prea mult!

— Știm cât de tare și-e dor de cel vechi, a zâmbit Mimi.

Cu ani în urmă, primisem robotul de bucătărie KitchenAid vechi al unei mătuși, după ce decedase. Avea peste patruzeci de ani, dar funcționa perfect. Lucrurile de felul acesta erau făcute să dureze și chiar ținuse până în urmă cu doar câteva luni, când își dăduse, în sfârșit, duhul. Într-o după-amiază, în timp ce frământam aluatul pentru un chec cu dovleci, a început să scoată fum și s-a stricat. Oricât de neplăcut mi-a fost, a trebuit să-l arunc.

Dar în clipa aia, din cutie îmi întorcea privirea un robot KitchenAid nou-nouț, din inox strălucitor, și în cap au început să-mi dănuiască imagini de fursecuri și plăcinte.

— E minunat, fetelor, am șoptit, privindu-mi cu încântare noul pui.

L-am ridicat ca să-l admir. Mi-am trecut palmele peste el, i-am pipăit liniile line, delectându-mă la atingerea metalului rece. Am oftat încetisor și l-am îmbrățișat de-a binelea.

— Să vă lăsăm singuri? a întrebat Sophia.

— Nu, e-n regulă. Vreau să fiți părtașe la dragostea noastră. În plus, este, probabil, singurul instrument mecanic care o să-mi aducă placere în viitorul apropiat. Mulțumesc, fetelor. E prea scump, dar chiar apreciez, am spus.

Clive a venit și el, a adulmecat robotul de bucătărie și a sărit prompt în cutia goală.

— Promite-ne doar că ne inviți la bunătăți, și a meritat, scump.

Mimi s-a ridicat în fund, privindu-mă cu un aer expectativ.

— Ce-i? am întrebat prudent.

— Caroline, pot să m-apuc de sertare acum? m-a întrebat, țopăind peste obstacole în drum spre dormitor.

— Să te apuci să le faci ce?

— Bucătăria! Mor de nerăbdare să-ți aşez totul! a exclamat alergând pe loc.

— Mai întrebi? E a ta! Fă-ți de cap, ciudato, am strigat după Mimi care alerga triumfătoare prin cealaltă cameră.

Mimi era organizatoare profesionistă. Ne înnebunise pe toți când eram împreună la Berkeley cu tendințele ei obsesiv-compulsive și cu atenția nesănătoasă pentru detaliu. Într-o bună zi, Sophia a sugerat că Mimi ar putea să devină organizatoare profesionistă și, după absolvire, chiar asta a făcut. Lucra în toată regiunea Golfului San Francisco, ajutând oamenii să-și transforme harababura în ordine. Firma de design la care lucram eu de ceva timp o consulta, și Mimi apăruse chiar în câteva programe HGTV filmate în oraș. Slujba i se potrivea perfect.

Așa că am lăsat-o pe Mimi să-și facă treaba, știind că voi găsi totul ca la carte. M-am întors la DVD-uri, împreună cu Sophia, dar în loc să sortăm, mai mult am pierdut vremea, amintindu-ne amuzate de DVD-urile pe care le vizionasem de-a lungul anilor. Ne-am oprit la fiecare film cu Brat Pack din anii '80, dezbatând dacă Bender a ajuns să se combine cu Claire când s-au întors luni la școală. Eu am votat împotrivă și am mai pariat că fata nu și-a recăpătat vreodată cercelul...

Mai târziu în acea seară, după ce mi-au plecat prietenele, m-am trântit pe canapeaua din camera de zi, cu Clive lângă mine, și m-am uitat pe Food Network la episoade în reluare din *Contesa desculță*. Visam la creațiile pe care le voi realiza cu noul meu robot – și la cum voi avea și eu într-o bună zi o bucătărie ca a Inei Garten –, când am auzit pași pe holul blocului și două voci. M-am uitat cu subînțeles la Clive. Ne putteam aștepta la pălmuțe la fund.

Am sărit de pe canapea și mi-am lipit încă o dată ochiul de vizor, încercând să văd cum arată vecinul. Nu l-am prins nici atunci; i-am zărit doar spatele, în timp ce intra în apartament în urma unei femei înalte cu păr lung, șaten.

Interesant. Două în două zile. Ce dezmațat.

Ușa s-a închis și l-am simțit pe Clive răsucindu-mi-se printre picioare, torcând.

— Nu, nu-i voie acolo, prostuțule, am gângurit, aplecându-mă și ridicându-l.

L-am luat în brațe și mi-am frecat, zâmbitoare, obrazul de blana lui mătăsoasă. Aveam și eu un dezmațat: Clive s-ar fi tăvălit pentru oricare îl freca pe burtică.

M-am întors la televizor. *Contesa desculță* ne învăța cum să dăm o petrecere în Hamptons cu eleganță simplă – și un cont bancar uriaș.

Peste câteva ore, cu urma pernei canapelei imprimată adânc pe obraz, m-am tărât spre dormitor. Mimi îmi aranjase dressingul atât de eficient încât nu-mi mai rămăsese decât să atârn tablourile și să mă ocup de câteva măruntișuri. Am dat jos, preventiv, restul fotografiilor de pe poliță de deasupra capului. Nu aveam să îmi asum niciun risc. În picioare, în mijlocul camerei, am încercat să prind vreun sunet din vecini. Liniște pe frontul de vest. Deocamdată, toate bune și frumoase. Noaptea dinainte o fi fost aşa, o chestie singulară.

Mă pregăteam de culcare. Am privit pozele înrămate cu familia și prietenii. Eu, cu părinții, la schi în Tahoe. Cu fetele la Coit Tower. Sophiei îi plăcea să fotografieze orice avea un aspect cât de cât falic. Era violoncelistă la San Francisco Symphony și, chit că își trăise întreaga viață în preajma instrumentelor muzicale, nu se putea abține de la o glumă când vedea un flaut. Bolnavă, ce să zic...

Toate trei eram singure atunci, ceva rar. De obicei, cel puțin una avea pe cineva, dar de când Sophia se despărțise de ultimul iubit cu câteva luni în urmă, eram toate pe uscat. Din fericire pentru ele, la

Mi-am amintit cu un fior de noaptea în care O și cu mine o luaserăm pe drumuri diferite. Avusesem o serie de prime întâlniri proaste și eram atât de frustrată încât am ajuns să merg acasă cu unul pe care nu aveam nici cea mai mică intenție să-l mai văd vreodată. Nu eram împotriva aventurilor de o noapte. Mersesem pe „drumul rușinii“ în destule dimineați. Dar tipul ăla? Ar fi trebuit să am mai multă minte. Cory Weinstein, bla bla bla. Familia lui avea un lanț de pizzerii pe Coasta de Vest. Sună grozav pe hârtie, nu? Doar pe hârtie. Era destul de drăguț, dar plăcitor. Iar eu nu mai fusesem cu un bărbat de ceva vreme, aşa că după câteva pahare de Martini și ceva mușcă de convingere în mașină, am cedat și l-am lăsat pe Cory „să-și facă mendrele“ cu mine.

Până la acel punct din viața mea, fusesem de acord cu vechea teorie conform căreia sexul e ca pizza. Chiar dacă e prost, tot e bunisor. Așa că am ajuns să urăsc pizza. Din mai multe motive.

A fost cel mai prost sex posibil. Stilul mitralieră: iute, iute, iute. Treizeci de secunde pe săni, șaizeci pe ceva care era cu vreo doi centimetri mai sus decât căuta el, apoi înăuntru. Și afară. Și înăuntru. Și afară. Și înăuntru. Și afară.

Cel puțin a fost super-rapid, nu? Pe naiba. Chestia asta oribilă a durat luni de zile. Ei, nici chiar aşa. Dar aproape treizeci de minute. De înăuntru. Și afară.

Când a terminat, a strigat „Grozav!“ și s-a prăbușit peste mine. Îmi rearanjasem în minte toate mirodenile și mă apucasem să fac curățenie în dulapul cu detergenți de sub chiuvetă. M-am îmbrăcat. Nu mi-a luat prea mult, odată ce eram deja aproape îmbrăcată. Și am plecat.

Noaptea următoare, după ce o lăsasem pe Caroline cea de Jos să se refacă, m-am hotărât să o tratez cu o ședință lungă și plăcută de plăcere solitară, la care avea să dea o mâna de ajutor dr. Ross, sau, altfel spus, George Clooney, fantezia oricărei femei. Însă, spre marele meu regret, O părăsise clădirea. N-am dat mare importanță faptului, spunându-mi

că o fi avut nevoie să iasă o seară la distracție, afectat fiind încă de tulburarea de stres post-traumatică căpătată în urma experienței cu Cory de la pizzerie.

Dar seara următoare? Nici urmă de O. Nu a mai fost văzut toată săptămâna, și nici săptămâna următoare. Săptămânilor s-au făcut luni, lunile din ce în ce mai multe, și uite aşa am dezvoltat o ură profundă, cloicotitoare pentru Cory Weinstein. Amorezul mitralieră.

Am cătinat din cap, îndepărându-mi gândul de la O, și m-am strecurat sub plapumă. Clive a așteptat să mă instalez și s-a cuibărit în curbura din spatele genunchilor. Torcea când am stins lumina.

— Noapte bună, domnule Clive, am șoptit și am adormit instantaneu.

Boc.

— O, Doamne.

Boc, boc.

— O, Doamne.

Incredibil...

M-am deșteptat mai rapid, pentru că știam despre ce e vorba. M-am ridicat în capul oaselor, uitându-mă chiorăș în spatele meu. Patul era tras încă la o distanță rezonabilă de perete, aşa că n-am simțit mișcare, dar era al dracului de sigur că ceva se mișcă acolo.

Apoi am auzit... un scuipat?

M-am uitat la Clive, a cărui coadă era zbârlită la maxim. Și-a arcuit spinarea și a început să patruleze încolo și-ncoace la marginea patului.

— Hei, domnu'. E-n regulă. Avem un vecin zgomotos, asta-i tot, l-am liniștit, mângâindu-l.

Și atunci am auzit.

— Miau.

Mi-am înclinat capul, ascultând cu atenție. L-am privit întrebător pe Clive, care mi-a întors o privire care parcă spunea „N-am fost eu“.

— Miau! O, Doamne. Miaaauuu!